

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 137/2011-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. N. P., Š., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 7 ods. 2 a 5 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C/355/2008 a jeho uznesením zo 16. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. N. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2011 doručená sťažnosť JUDr. N. P., Š. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 7 ods. 2 a 5

v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C/355/2008 a jeho uznesením zo 16. novembra 2010 (právoplatným 10. decembra 2010).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že spolu so svojim manželom *«je poškodenou v trestnom čine obzvlášť závažného trestného činu podvodu, vo veci ktorého Úrad boja proti korupcii PPZ, MVS SR, dňa 31. 08. 2010, konané a vedené pod sp. zn. PPZ- 46/BPK-V-2008, vzniesol obvinenie voči advokátovi J. Š. a P. T., v prospech ktorého samo-vymenovaný rozhodca I. Č. (meno nečitateľné) (ktorého ani sťažovateľka, ani jej manžel nesplnomocnili na vedenie rozhodcovského konania, pretože neboli na to dôvody) vykonal neoprávnené „konanie“ dôsledkom ktorého bolo porušenie ich základných práv, ľudských práv, ústavných práv, ich zákonných a občianskych práv, zneužil ich osobnú identitu a porušil právo na ochranu osobných údajov, vykonal „konanie“, pričom nedoručil im ani obžalovanie, vykonal „konanie“ bez ich vedomia o ..nečitateľné.. konania ako aj o mieste, tak aj o čase konania, ako aj skutočnosť svojprávneho prijatia svojich vlastných pravidiel konania, porušil pri tom právo na možnosť verejného pojednávania, nedoručil rozhodcovské rozhodnutie, neoprávnené s porušením ľudských práv v rozpore s čl. 13 ods. 1. odsek A/ Ústavy SR uložil povinnosti na obžalovaných, urobil mnoho ďalších fatálnych porušení zákona a ľudských práv, Ústavy a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čo svedčí o rozpore medzi jeho konaním, prijatým nim rozhodnutím a zákonom, Dohodou a Ústavou.»*

Sťažovateľka doručila okresnému súdu 12. októbra 2010 *„Doplnenie zo dňa 11. 10. 2010“*. Podľa jej názoru v uvedenom doplnení *„boli dôkladne argumentované konkrétne porušenia základných práv a slobôd v rozhodcovskom konaní, ktoré podľa čl. 12 Ústavy sú neoddeliteľnými a nepremlčanými, boli uvedené dôkazy o takých porušeníach, bol uvedený zoznam porušených ustanovení Dohovoru a Ústavy, a žiadala o poskytnutie právnej a súdnej ochrany ústavných práv, najmä ide o základné práva“*.

Vo svojej sťažnosti uvádza, že *«Dňa 11. 16. 2010 (správne má byť zrejme 16. novembra 2010, pozn.) Okresný súd KE-I (ďalej len „okresný súd“) vydal Rozhodnutie*

č. 38/355/2008-424, (ďalej len „Rozhodnutie“), v ktorom odmietol posúdiť vyššie uvedené Doplnenie.

Odmietnutie odôvodnil odvolaním na svoju nekompetenciu a neoprávnenosť rozhodovať v sporoch týkajúcich sa ochrany základných ľudských práv a slobôd. ...

„Vzhľadom na okolnosti, že žalobcovia žiadajú pripustiť Doplnenie ku sťažnosti, v ktorom namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, ktoré im zaručuje medzinárodná Dohoda o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a ktoré v rozhodcovskom konaní boli porušené, súd dospel ku záveru, že o takejto sťažnosti podanej žalobcami „je príslušný a oprávnený rozhodovať v súlade s čl. 128 ods. 2 Ústavy SR, výnimočne len Ústavný súd SR.“

Odmietnutím zaoberať s Doplnením ku sťažnosti zameraným na ochranu základných ľudských práv a slobôd, s odvolaním na jeho neoprávnenosť a nekompetentnosť, Okresný súd presmeroval sťažovateľku na Ústavný súd, ktorý krátko pred tým, niekoľkými uzneseniami presmeroval sťažovateľku za účelom ochrany ľudských práv a ústavnosti na súd všeobecný (Okresný), tak orgány činné v trestnom konaní vytvorili pre sťažovateľku stav degenatio justitiae - úplného odopretia spravodlivosti a úplnú zodpovednosť, za ktorú nesie štát SR, ktorý deklaruje svoj status právneho štátu.»

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd „Svojom voľným a protiústavným odmietnutím sťažovateľke v ochrane jej základných práv, ľudských práv a základných slobôd, ako aj v ochrane ústavnosti zaručenej Dohodou, protokolmi k tejto dohode, Okresný súd ignoroval konštantnú judikatúru Ústavného súdu a odmietol vykonať svoju priamu funkciu“ a sťažovateľkou označené základné práva.

Sťažovateľka zdôrazňuje, že „Okresný súd v poučení v Uznesení zo dňa 16. 11. 2010 konanie sp. zn. č. 38 C /355/2008-424 uviedol, že voči uvedenému uzneseniu nie je možné podať odvolanie, čo naznačuje:

porušenie čl. 13 ods. 1 Dohovoru v súvislosti s vytvorením stavu pri ktorom chýbajú účinné procesné prostriedky nápravy, a to znamená prostriedky na ochrany základných práv.“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým by pozastavil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 38 C 355/2008 zo 16. novembra 2010, a aby vo veci samej takto rozhodol:

„1. Základné právo advokátky N. P. na súdnu a inú právnu ochranu a právnu istotu, zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, postupom Okresného súdu KE-I v konaní, sp. zn. č. 38 C/355/2008 bolo porušené.

2. Základné právo advokátky N. P. na spravodlivý proces zaručené v čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu KE-I v konaní, sp. zn. č. 38 C/355/2008 bolo porušené.

3. Základné právo advokátky N. P. na nezávislého a nestranného sudcu, zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu KE-I v konaní, sp. zn. č. 38 C/355/2008 bolo porušené.

4. Základné právo advokátky N. P. na rovnosť medzi účastníkmi konania, ako je zaručené čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s čl. 47 ods. 3 postupom Okresného súdu KE I v konaní, sp. zn. č. 38 C/355/2008 bolo porušené.

5. Základné právo advokátky N. P. na záruku toho, že sudca, ktorý pri výkone svojich funkcií, bude sa riadiť Ústavou, ústavným právom a medzinárodnými zmluvami ratifikovanými SR, s prioritou Medzinárodného dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s protokolmi ku nemu pred zákonmi SR, zaručeného čl. 144, ods. 1 Ústavy SR, v spojení s čl. 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR, Rozhodnutím Okresného sudu KE I zo dňa 16. 11. 2010 bolo porušené.

6. Základné právo na advokátky N. P. na pokojné užívanie svojho majetku garantované čl. 1, Dodatkového protokolu a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu KE-I v konaní, sp. zn. č. 38 C/355/2008 bolo porušené.

7. Základné právo advokátky N. P. na účinný prostriedok nápravy, garantované čl. 13 ods. 1, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu KE-I v konaní, sp. zn. č. 38 C/355/2008 bolo porušené.

8. Ústavný sud zruší rozhodnutie Okresného súdu KE - I zo dňa 16. 11. 2010, sp. zn. č. 38 C /355-/2008-424.

9. Ústavný súd vyzýva Okresný súd KE-I, preskúmať *Doplnenie ku sťažnosti zo dňa 11. 10. 2010, zamerané na ochranu základných práv a ľudských práv, garantovaných v prvom rade Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, protokolmi k nemu a Ústavou.*

10. (11.) *Ústavný súd prizná sťažovateľke spravodlivý nárok na náhradu škody vo výške 50 000 eur, ktorý Okresný súd je povinný zaplatiť advokátke N. P., trvale bytom Š., do dvoch mesiacov odo dňa vyhlásenia uvedeného rozhodnutia.*

11. (12.) *Alebo Ústavný súd prijme Doplnenie ku sťažnosti zo dňa 11.10.2010 zamerané na ochranu základných práv a ľudských práv a musí splniť požiadavky predložené v Doplnení, a tým samým zabráni ďalšie porušovanie základných práv a ľudských práv sťažovateľky.“*

Ústavný súd si vyžiadal od okresného súdu uznesenie č. k. 38 C/355/2008-426 zo 16. novembra 2010, ktorým malo dôjsť podľa tvrdenia sťažovateľky k namietanému porušeniu jej práv označených v sťažnosti garantovaných ústavou a dohovorom. Uznesením č. k. 38 C/355/2008-426 zo 16. novembra 2010 okresný súd nepripustil zmenu návrhu z 31. decembra 2008, ktorú sťažovateľka a M. P. (ďalej len „navrhovateľ v 1. rade“) doručili okresnému súdu.

Pôvodným návrhom z 31. decembra 2008 sa sťažovateľka a navrhovateľ v 1. rade domáhajú určenia toho, že rozhodcovské konanie vedené JUDr. J. Č. a v ňom vydaný rozhodcovský rozsudok bez čísla konania a rozhodcovský rozsudok sp. zn. RKCb/1/2007 zo 7. mája 2007 sú neplatné z dôvodu, že rozhodcovské konanie JUDr. J. Č. bolo vykonané v rozpore so zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov a s ústavou, pričom uvádzajú dôvody, pre ktoré tento návrh podali. Toto konanie nie je zatiaľ právoplatne skončené.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj namietanému porušeniu čl. 7 ods. 2 a 5 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C/355/2008

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd prihliadal na vymedzenie svojej právomoci v ustanovení čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu je vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity vyplývajúcim z označeného ustanovenia ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd iba v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľmi namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá bez ďalšieho aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa ochrany základného práva alebo slobody môžu domôcť využitím im dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

Judikatúra ústavného súdu taktiež stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany, a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom

procesnom poriadku, je právomoc ústavného súdu pred ich vyčerpaním vylúčená (IV. ÚS 10/02).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a na zistenie, že konanie vedené pod sp. zn. 38 C/355/2008 nie je ešte právoplatne skončené, konštatuje, že v prípade nesúhlasu s výsledkom konania pred okresným súdom sťažovateľka bude mať možnosť využiť opravný prostriedok v systéme všeobecných súdov, a preto odmietol túto časť sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj namietanému porušeniu čl. 7 ods. 2 a 5 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 38 C/355/2008-424 zo 16. novembra 2010

Podstata ďalšej časti sťažnosti sťažovateľky spočíva v jej nesúhlase s napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 38 C/355/2008-424 zo 16. novembra 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 10. decembra 2010, ktorým okresný súd nepripustil zmenu návrhu na začatie konania z 31. decembra 2009, ktorý podala sťažovateľka spolu s navrhovateľom v 1. rade.

V nadväznosti na nesúhlas sťažovateľky a namietaním porušenia jej práv označeným uznesením okresného súdu ústavný súd preskúmal toto rozhodnutie.

Okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie takto: *„Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovatelia sa domáhajú pripustenia zmeny žaloby spočívajúcej v určení, že základné práva navrhovateľov zaručené im medzinárodnou zmluvou Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd a Dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd boli v rozhodcovskom konaní porušené, dospel súd k záveru, že o týchto nárokoch navrhovateľov je oprávnený rozhodovať v súlade s čl. 127 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky výlučne Ústavný súd Slovenskej republiky.*

Vzhľadom na uvedené súd v súlade s § 95 ods.2 O.s.p. nepripustil zmenu žaloby o nárokoch, o ktorých nieje oprávnený rozhodovať.

Po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd bude pokračovať v konaní o pôvodnom návrhu zo dňa 31.12.2008.“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu konštatuje, že v okolnostiach danej veci nedospel k záveru, že by toto uznesenie bolo svojvoľné a že by zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. Za takéto rozhodnutie ústavný súd považuje sťažnosťou napadnuté rozhodnutie okresného súdu. Ústavný súd ho považuje za zrozumiteľné s jasne objasneným skutkovým a právnym základom.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd vo svojej judikatúre poukázal na to, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

Ústavný súd ďalej konštatuje, že okresný súd pri vydaní napadnutého uznesenia konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci správne interpretoval a aplikoval, jeho závery, sú logické a právne akceptovateľné.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že vo svojej ustálenej judikatúre viackrát poukázal na vzťah tohto ustanovenia k čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavodarca vyjadril formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (napr. II. ÚS 71/97, III. ÚS 279/09). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a tak závery ústavného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy sa v celom rozsahu vzťahujú aj na namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nedospel k záveru o svojoľnosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia okresného súdu v súvislosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno dospieť ani k záveru o možnom porušení čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto základných práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti (vyslovenie porušenia čl. 7 ods. 2 a 5 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

Sťažovateľka zmenou návrhu na začatie konania podľa návrhu z 11. októbra 2010 sa spolu so svojím manželom domáhala, aby okresný súd rozhodol o porušení ich základných práv garantovaných ústavou a práv garantovaných dohovorum. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 7 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ o nich podľa zákona nerozhodujú iné orgány a preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov verejnej moci. Rozhodnúť o porušení základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy patrí do právomoci ústavného súdu. Z tohto dôvodu, ako je uvedené aj v odôvodnení napadnutého uznesenia, okresný súd nepripustil zmenu žaloby o návrhu, o ktorom nie je oprávnený rozhodovať.

3. K namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C/355/2008 a jeho uznesením zo 16. novembra 2010

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení uvedených povinností

V súvislosti s namietaným porušením čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C/355/2008 a jeho uznesením zo 16. novembra 2010 ústavný súd uvádza, že z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (III. ÚS 38/05). Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť pre nedostatok právomoci z dôvodu, že sťažovateľka bude mať možnosť využiť v prípade jej nesúhlasu s rozhodnutím okresného súdu vo veci samej opravný prostriedok, čím poukázal na to, že má k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu namietaného porušenia svojich práv okresným súdom, a ďalšiu časť sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 13 dohovoru a bol dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2011